

РЕШЕНИЕ

№ 2955

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 22.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8651** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, вр. с чл.285 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на Н. К. Г. срещу ГД“ИН“ - МП, с която се претендира обезщетение в размер на 50 000лв., за претърпени от ищеца неимуществени вреди от поставянето му в нечовешки условия, в помещения пълни с дървеници и хлебарки и при постоянна влага и мухъл по време на престоя му в Софийския централен затвор в периода 08.09.2018г. – 12.07.2023г., когато е търпял наказание „Лишаване от свобода“ във 2-ра група, ведно със законната лихва за периода от 13.07.2023г. до окончателното изплащане на задължението. Твърди се в исковата молба, че бездействието на органите на ГД“ИН“ е станало предпоставка за увреждане на физическото и психическото му здраве, тъй като не са осигурени минимални битови условия в местата за лишаване от свобода. Ищецът заявява претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в значителен дискомфорт, притеснения и накърняване на човешкото достойнство, сънят му бил нарушен, станал изнервен и раздражителен, изпаднал в безнадеждност и отчаяние, изпитвал чувство за незащитеност и малоценност.

Постъпил е отговор от ответника ГД“ИН“ на 23.10.23г., според който исковата молба е допустима, но е неоснователна. Не се установява неизпълнение на вменено от закона задължение от страна на ответника, което да ангажира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ, не са представени доказателства за претърпени неимуществени вреди. Цялата площ на затвора е третирана срещу вредители, за което се представят протоколи.

Ищецът за периода на престой не е имал оплаквания от ухапвания от инсекти и алергични реакции, видно от медицинската справка. Не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ответника и исковата молба е неоснователна.

В открито съдебно заседание, ищецът се явява лично и с адв. Ю.. Поддържа исковата молба по съображения, подробно изложение в нея. Претендира присъждане на разноски по чл.38, ал.2 от ЗАдв.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се представлява от юриконсулт Д., която оспорва исковата молба, като моли същата да бъде отхвърлена като недоказана по основание и размер. Поддържа изложеното в представения писмен отговор, уточнява, че от медицинските справка е видно, че ищеца не е търсил медицинска помощ по повод на ухапвания от хлебарки, дървеници и други инсекти. Моли свидетелските показания да не бъдат кредитирани, тъй като разпитаният свидетел също има множество дела с ГДИН и е заинтересован от изхода на делото. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Прокурор К. от СГП намира исковата претенция за основателна, но завишена по размер, поради което моли да бъде уважена по справедливост.

Административен съд София - град, I отделение, 11-ти състав, предвид наведените в исковата молба доводи и изразеното становище на ответника и на представителя на СГП, като се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Н. К. Г. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място] в периода 09.07.16г. до 12.07.23г., с изключение на времето, когато е бил в прекъсване на наказанието, съгласно уведомление до съда от Началник на затвора на лист 36 от делото и приложената към него справка. Прекъсванията на изтърпяване на наказанието поради болест и поради обществени причини са от по няколко до тридесетина дни, като най- дълготрайно е прекъсването от 12.09.2016г. до 25.11.2016г., което е извън исковия период.

Според представената от ответника медицинска справка, издадена на 05.10.2023г., през посочения в исковата молба период не са регистрирани случаи на посещения в МЦ от Н. К. Г., вследствие от ухапвания от насекоми, нито случаи, в които е получавал противоалергична терапия.

Ответникът представя Договор рег. № 10815/08.11.2016г. за възлагане на обществена поръчка на фирма „ДДД-1“ ООД с предмет “Извършване на дезинсекция и дератизация на сградите на ГД“ИН“ и териториалните й служби, който е преподписан за още 2 години със същото дружество на 13.11.2018г. Налични по делото са приемо – предавателни протоколи за извършените услуги и издадени фактури за плащане.

Считано от 20.01.2021г. е действащ договора за възлагане на обществена поръчка с ДЗЗД „Фаворит Мениджмънт“ за услуга: извършване на дезинсекция и дератизация в сградите на ГД“ИН“ и териториалните служби, със срок от 3 години. Към този договор ответникът също прилага приемо – предавателни протоколи във връзка с изпълнението на възложената услуга, както и фактури за извършени от възложителя плащания.

По искане на ищеца, по реда на чл. 192 ГПК от Столична регионална здравна инспекция (СРЗИ) са представени протоколи за резултатите от извършени проверки за хигиенно-битовите условия в Затвора [населено място] за периода от 2018г. до 2023г. и предписание за провеждане на задължителни хигиенни и протиепидемични мерки изх. № ЗП-02-361/15.08.2019г. В нея се съдържа информация, че във връзка с

подадени сигнали на задържани лица многократно са извършвани проверки през 2019г., 2020г., 2021г., 2022г. и 2023г. Представени са общо 26 броя протоколи. Видно от тях, в хода на част от проверките е констатирано наличие на единични екземпляри от хлебарки и дървеници. Във връзка с установяване на множество инсектициди при проверки през м.август 2019г., е издадено предписание / л.105/ за последващи организационни и регулярни мероприятия, свързани с ДДД обработки, съгласно Наредба №1/05.01.2018 г. за условията и реда за извършване на дезинфекции, дезинсекции и дератизации.

Допуснато е събиране на гласни доказателства. От показанията на свидетеля П. В. С., който е излежавал, заедно с ищеца Н. Г. присъда за въоръжен грабеж от 2018г. до 2021г., условията в килиите са били потресавачи. Били са и в една килия в периода 2020г. - началото на 2021г. и в различни килии през това време. С хлебарките и дървениците сами са полагали усилия да се справят, тъй като администрацията на затвора не е осигурявала регулярно препарати, имало мухъл, влага, наводнение. Наводнението било причинено от строителството на новото крило на 9 отряд, като ремонтът продължил повече от две години (2019г. започнал, а приключил официално през 2022г.) и през повечето време нямало покрив на сградата, поради което ставали течове. През 2018 г. свидетелят и ищеца са били в един и същи отряд, в един и същи коридор. С. е бил отговорник на групата и знае какви са били условията, тъй като са искали от администрацията кофи, когато е имало течове. Свидателят разказва, че при ухапванията от дървеници мястото се надува и човек изпитва страшен сърбеж. Имало немалко случаи на ухапани хора, които са алергични и на които като реакция се подуваха главите, получавали задух, налагало се да им слагат инжекции. Идвала фирма „Килърите“ да пръска, но без ефект. При по-леки алергични реакции от медицинския център не се давало нищо, тъй като 99 % от лишените от свобода се оплакват от ухапвания. Това било ежедневие, под дюшеците в ЦСЗ се крият стотици, хиляди дървеници, хлебарките са като домашни любимци, ти ядеш и хлебарките се разхождат по масата. Хора, които са алергични през нощта не могат да спят. Към края на февруари месец 2023г., когато свидетелят бил преместен, положението в затвора София било абсолютно същото, без промяна. Мисли, че Н. бил един от хората, които имали алергия от ухапване от дървеници, със сигурност се е оплаквал устно, за писмено не е сигурен, че е искал разрешение да му бъдат внесени препарати отвън.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 203, ал. 1 АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. За неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Според чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, съгласно който осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като в ал. 2 на същия член е посочено, че за изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение се смятат и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или

задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС оборима презумпция. Следователно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение (чл. 3, ал. 1), както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2).

В случая се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50 000лв., за претърпени от ищеца неимуществени вреди от поставянето му в нечовешки условия, в помещения пълни с дървеници и хлебарки и при постоянна влага и мухъл по време на престоя му в Софийския централен затвор в периода 08.09.2018г. – 12.07.2023г., когато е търпял наказание „Лишаване от свобода“, ведно със законната лихва за периода от 13.07.2023г. – датата на освобождаването му до окончателното изплащане на задължението.

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице – лишено от свобода, изтърпяващо наказанието си в Затвора [населено място] в посочения по-горе период, което твърди, че условията, в които е бил поставен там са му причинили физическо и психическо страдание, значителен дискомфорт, накърняване на човешкото му достойнство и притеснения, които изпитвал постоянно, изпитвал е страх от сериозно увреждане на неговото здраве, както и чувство на незащитеност и малоценност.

Искът е предявен срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията“ - надлежен ответник по чл.205 от АПК, вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

Следва от съда да се приложат установените за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ стандарти, съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), в постановеното пилотно решение по делото Н. и др. с/у България, в което Европейският съд е дал генерални мерки за преодоляване на проблемите на условията в затворите, нарушаващи забраната по чл. 3 ЕКПЧ. В решението Н. ясно се сочи, по какъв начин следва да се прилага българският закон, предоставящ компенсаторно

средство, за да може да изпълни изискването за ефективно вътрешноправно компенсаторно средство за защита от нарушаване на чл. 3 ЕКПЧ. Както е посочено в §226 и §227 от решението по делото Н. и др. срещу България чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принизява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл.3. Както посочва ЕСПЧ, в оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което то е прекарало в тези условия.

В случая ищецът навежда доводи за лоши битови условия – теч и влага в помещенията за настаняване, както и наличие на дървеници и хлебарки, които го хапели и му причинявали физически и психически страдания - несъответствие с основни санитарни и хигиенни изисквания.

От показанията на свидетеля С. се установява, че през 2019 – 2021г. имало течове в килиите, поради ремонт и надстрояване на сградата на затвора. Това довело до наличие на силна влага и мухъл, необходимост от ползване на кофи, в които да се събира водата при валежи. Показанията съдът кредитира с доверие, макар свидетелят също да води дела с ГД“ИН“, тъй като не се опровергават от останалите доказателства по делото.

От събраните по делото доказателства се установява още, че в помещението, в което е пребивавал ищеца постоянно имало дървеници и хлебарки. Макар разпитаният свидетел да не е бил настанен през целия период, заедно с ищеца, той имал информация за условията в другите килии, тъй като бил отговорник на групата. Г. му се оплаквал устно за ухапвания от инсекти, не е сигурен, но мисли, че е имал и алергия. От показанията на свидетеля се установяват също последиците за здравето на лишените от свобода от ухапванията от дървеници, които той твърди, че са били ежедневни. Някои през нощта не са могли да спят. Макар в помещенията да е извършвана дезинсекция, същата била неефективна. Подобни сведения свидетелят дава и за времето, когато напуснал СЦЗ - края на февруари месец 2023г.

Според Доклад на Националния превантивен механизъм за извършени по заповед от 08.07.2019г. на Омбудсмана на Република България проверки в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“; затвора в [населено място]; Общежитията „Кремиковци“ и „Казичене“; арестите на [улица]и ул. „М-р В.“, „...Проблемът относно наличие на хлебарки и дървеници в местата за лишаване от свобода е системен. Независимо от периодичното месечно пръскане, то е неефективно. Някъде лишените от свобода твърдят, че пръскането води само до раздвижване на

хлебарките... В затвора София, поради осъществяван ремонт на горния тавански етаж, в целия коридор има хлебарки и дървеници... В 13 група се наблюдава теч в коридора“. Независимо, че докладът не обхваща целият исков период, съдът приема, че по делото не са налице данни, които да оборят официално потвърдената информация на Омбудсмана на Република България относно дългогодишен проблем с наличието на хлебарки и дървеници. Напротив, свидетелските показания в тази насока също са безпротиворечиви и установяват, че в затвора в [населено място] има системен проблем с наличие на популации от тези насекоми.

Относно ефекта на борбата с инсекти, в § 243 от пилотното решение по делото Н. и др. срещу България от 27.01.2015 г. за условията в българските затвори се споменава, че затворническите власти трябва да се справят с този проблем, чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна. От представените протоколи и свидетелските показания се установява, че се пръска редовно срещу дървеници, но властите не са се справили с проблема.

Законът забранява осъдените и задържани лица да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и задължава държавата да им осигури от една страна, условия, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да бъдат адекватно гарантирани.

В случая е установено неизпълнение на законови задължения – неосигуряване на благоприятни и хигиенични условия при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. От събраните по делото доказателства се установява, че в помещението, в което е бил настанен ищеца в Затвора [населено място] е имало множество дървеници и хлебарки, които не са били унищожени при извършваните дезинсекция и дератизация от фирмите, на които това е възложено с представените договори за обществена поръчка. Въпреки провежданите от администрацията дейности за дезинфекция, дезинсекция и дератизация, същите не са били достатъчно ефективни и ефикасни, с оглед установеното от свидетеля, че проблемът с дървениците е постоянен, че е имало периоди, когато администрацията е разрешавала на лишените от свобода сами да си внасят препарати за борба с инсектите, тъй като не може да се справи с проблема, както и че Н. Г. е споделял оплакванията си, макар да няма писмени доказателства, че е търсил лечение за това.

Ответникът не ангажира достатъчно доказателства, опровергаващи твърдението за наличие на дървеници в спалното помещение, в което е бил настанен ищеца за исковия период. Наличието на предприети действия за обезпаразитяване не обуславя извод за изпълнение на задълженията на затворническата администрация при липса на резултат от така извършваните дейности по дезинфекция, дезинсекция и дератизация. Подобни са изводите на съда и досежно твърденията в исковата молба за наличие на теч, влага и

мухъл в килиите по времето, когато е правено строителството на новото крило на 9 отряд, като ремонтът продължил повече от две години. Поради това, съдът намира за неизпълнено от ответника изискването за хуманно и неунизително отношение, обективизирано в ненадлежно осигуряване изискванията за благоприятни санитарно-битови условия за периода 08.09.2018г. – 12.07.2023г.

Съдът е обвързан и от практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по тълкуването и прилагането на приложимите към казуса по делото разпоредби на Конвенцията – чл. 32 ЕКПЧ. Въз основа на нормите на международното право, обвързващо Република България, неговото тълкуване от ЕСПЧ, както и закрепените в Конституцията и ЗИНЗС принципни положения за забрана на всяко причиняване на физическо страдание или унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято свобода е ограничена, с факта на пребиваване в място за лишаване от свобода, неотговарящо на посочените принципни положения и стандарти, е налице първата предпоставка на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. При пасивността на ответника да посочи доказателства, опровергаващи твърденията на ищеца за наличие на дървеници и хлебарки в спалните помещения на затвора, въпреки изпълнението на сключените договори за дезинсекция, съдът е длъжен да съобрази ефекта от тези условия върху ищеца, както и периода на изтърпяване на наказанието при тези условия. ЕСПЧ в своята практика дава израз на разбирането за „нечовешко“ и „унизително“ отношение, определяйки едно отношение като „нечовешко“ когато, *inter alia*, то е умишлено, прилагано е в продължение на часове и е причинило или фактическа телесна повреда, или силно физическо и психическо страдание. Той счита едно отношение за „унизително“, когато то е било такова, че е предизвикало в жертвите усещания за страх, страдание и малоценност, които могат да ги унижат и обидят (решение К. срещу Полша 30210/96, § 92). Въпросът дали целта на отношението е била да унижи или обиди жертвата е още един фактор, който следва да се вземе предвид, но липсата на каквато и да е цел не може убедително да изключи нарушение на Член 3 (реш. по дело 28524/95, § 74; по дело 47095/99, § 101). Тези стандарти следва да бъдат приложени спрямо ищеца. Решенията на ЕСПЧ, например пилотното решение по делото Н. и др. срещу България, без изключение сочат, че независимо от продължителността на престоя на лишените от свобода или задържани лица при посочените по-горе условия, са поставени при нечовешки и унижителни условия по смисъла на чл. 3 ЕКПЧ. Без значение е периодът от време, през който лицата са ги търпели - той има значение само за определяне на размера на обезщетението. Ирелевантно също така е и обстоятелството, че ищецът не е бил поставен в по-неблагоприятни условия от останалите затворници, т. е. и други лишени от свобода са търпели същите условия. Наличието на нарушение на основно право сочи на понасяне на неимуществени вреди - накарняване на човешкото достойнство, дискомфорт, унижение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното. След като е доказано нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, по силата на оборимата презумпция на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е налице и втората

предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, а именно настъпването на неимуществени вреди. В този смисъл са неоснователни доводите на ответната страна за недоказаност на претърпените от ищеца неимуществени вреди, тъй като доказателствената тежест за липса на вреди е прехвърлена върху ответника.

Съдът не счита, че презумпцията е оборена със справката от медицинската служба за липса на оплаквания от страна Н. К. Г., доколкото от показанията на свидетеля се установи, че в значителна част от случаите оплакванията на лишените от свобода се игнорирани, тъй като били масови и ежедневни, а и било отказвано изписване на адекватно лечение.

Най-сетне, между незаконосъобразното бездействие и вредите има пряка и непосредствена причинна връзка.

С оглед гореизложеното, съдът приема че за периода от 08.09.2018г. до 12.07.2023г. ищецът Н. К. Г. е претърпял неимуществени вреди, които са следствие от нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение, поради наличие на влага, теч, мухъл в периода 2019г – 2021г., когато е имало ремонт и строителство на ново крило на сградата на затвора и поради недостатъчното обезпаразитяване на спалните помещения, довело до постоянно наличие на хлебарки и дървеници, като от това са му причинени емоционален стрес, здравословен дискомфорт, безпокойство и чувство на унижение, които превишават целите на изтърпяване на наказанието. Поставянето на ищеца в посочените неблагоприятни условия, само по себе си представлява третиране, способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство.

От установеното по делото неизпълнение не следва автоматично обезщетяване на причинените неимуществени вреди в парично изражение, възприето за дължимо от този, чиито права са нарушени, съобразно неговото лично, субективно усещане. Естеството и характерът на причиненото страдание съдът следва да прецени не само от страна на субективното възприятие и усещане на пострадалия за причинена вреда, но и с конкретните факти, от които тя произтича и най-вече обезщетението следва да е съобразено с общите схващания за справедливост, съобразени от съда при приложението на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите. Същият следва да отчете интензитета на негативните преживявания, това, че освен наличието на хлебарки и дървеници, и на влага /за част от исковия период/, не се навеждат други обстоятелства, изпълващи понятието на унизителни и безчовечни условия на живот, както и сравнително дългата продължителност на времето, прекарано в тези условия - от около пет години, при съобразяване на стандарта на живот в страната и новите решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за лишаване от свобода. Доколкото обаче, исковата претенция е предявена за вреди преимуществено поради наличие на дървеници, това следва да бъде съобразено при определяне размера на обезщетението в смисъл, че пълният посочен размер на обезщетения в най-новите решения на ЕСПЧ е неприложим към настоящия случай, доколкото той касае кумулативен ефект от различни оплаквания при изтърпяване на наказанието, какъвто не е настоящият случай. Освен това, съдът взе предвид и това, че се претендира

обезщетение за един сравнително отдалечен период от време (от 2018г.), когато практиката на ЕСПЧ не е била толкова развита.

Изложеното е основание за съда да определи обезщетението под посочения от ЕСПЧ размер, или такова в размер на 3 лева на ден, което приема за справедливо за претърпените от ищеца неимуществени вреди. След като съобрази прекъсването поради болест на изтърпяване на наказанието общо за 169 дни през 2022г., според посоченото в Справката на ГД“ИН“, за претендиращия исков период остават 1600 дни прекарани от ищеца в затвора София, за които следва да се присъди обезщетение в справедлив, според съда размер от 4 800 лева. Този си извод АССГ, 11 състав съобрази и с установената съдебна практика по сходни дела на АССГ (Решение №2451/19г.; Решение №2475/19г.; Решение №204/20г.; Решение №1063/19г.; Решение №357/21г.; Решение №1776/24г. по адм.д. 8648/23г.; Решение №776/24г. по адм.д 3809/23г.), както и Решение №689/20 г. по адм. д. 2442/2018г. на ВАС.

Горната сума следва да се присъди заедно със законната лихва, съобразно петитума на исковата молба от 13.07.2023г. – датата след освобождаването до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

В останалата част, за сумата над 4 800 лева до размера на претендираните 50 000 лв. искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

При този изход на правния спор, своевременно направено искане и на ищеца се дължат разноски в размер на 10 лева за държавна такса, а на процесуалния му представител адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. в размер от 780 лева, съобразно представения договор за правна помощ, уважената част от иска и на основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, вр. чл.8 ал.1, вр. чл.7 ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, предвид частичното уважаване на иска.

Воден от горното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София -град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", на основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, да заплати на Н. К. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] обезщетение в размер на 4 800 /четири хиляди и осемстотин/ лева, за претърпени неимуществени вреди от нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени от нечовешките условия, при които е бил поставен в помещения пълни с дървеници и хлебарки и при постоянна влага и мухъл в затвора София, в периода от 08.09.2018г. до 12.07.2023г., когато е търпял наказание „Лишаване от свобода“, ведно със законната лихва от 13.07.2023г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над присъдената сума до претендиращия размер от 50 000 лева, като неоснователен и недоказан .

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на Н. К.

Г., ЕГН [ЕГН] разноски по делото за държавна такса в размер в размер 10 (десет) лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на адв. И. Ю., с адрес: [населено място], [улица] вх.Б, ет.4, офис 12, адвокатско възнаграждение в размер на 780 /седемстотин и осемдесет/ лева на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София -град.

СЪДИЯ: